

Annabeth obrátila oči ke stropu. Možná si myslela, že si dělám legraci. „To přece víš. Je to přímo *tam*.“

„Aha,“ zabručel jsem. Netušil jsem, o čem mluví, ale nechtěl jsem vypadat jako pitomec. „Takže... se vrátíš zpátky do tábora, nebo co?“

„Je to mnohem vážnější, Percy. Já... asi bych ti měla něco říct.“

Najednou ztuhla. „Jsou pryč.“

„Cože?“

Sledoval jsem její pohled. Bariéra. Ty dvě polokrevné děti, Bianca a Nico, zmizely. Dvířka vedle v bariéře zůstala otevřená. Doktora Thorna nebylo nikde vidět.

„Musíme sehnat Thalii a Grovera!“ Annabeth se zoufale rozhlížela kolem. „Kam se poděli? Pojd!“

Rozběhla se davem. Chystal jsem se vyrazit za ní, ale připltl jsem se do cesty té holčičí hordě. Kličkoval jsem, abych si nevysloužil tu hrůzu s krepákem a rtěnkou, a když jsem se konečně osvobodil, Annabeth zmizela. Obrátil jsem se kolem dokola a pátral po ní a po Thalii s Groverem. Ale místo nich jsem uviděl něco, z čeho mi ztuhla krev v žilách.

Asi patnáct metrů ode mě ležel na podlaze tělocvičny měkký zelený baret, přesně takový, jaký měla na sobě Bianca di Angelo. O kousek dál se válelo pár rozházených karet. Pak jsem zahlédl doktora Thorna. Hrnul se ze dveří na druhé straně tělocvičny a držel děti di Angelovy za límce jako kořata.

Annabeth jsem pořád neviděl, ale věděl jsem, že se nejspíš vydala opačným směrem najít Thalii a Grovera.

Málem jsem se za ní rozběhl, ale pak jsem si pomyslel: *Počkat*.

Vzpomněl jsem si, co mi Thalia řekla ve vstupní hale, jak se na mě dívala celá popletená, když jsem se jí zeptal na ten trik s lusknutím: *Copak ti Cheirón ještě neukázal, jak se to dělá?* Myslel jsem na to, jak se k ní Grover obrátil a čekal, že všechno zachrání.

Ne že bych Thalii neměl rád. Byla bezva. Nemohla za to, že měla za otce Dia a že se všechno točilo kolem ní... Ale stejně bych za ní nemusel běhat s každým problémem. Kromě toho na to nebyl čas. Sourozenci di Angelovi se ocitli v nebezpečí. Než najdu kamarády, můžou být dávno pryč. Věděl jsem, jak to chodí s nestvůrami. Tohle zvládnou sám.

Vytáhl jsem z kapsy Anaklusmos a rozběhl se za doktorem Thornem.

Dveře vedly do tmavé chodby. Před sebou jsem slyšel nějaký hluk a pak bolestné odfrknutí. Otevřel jsem uzávěr pera.

Rostlo mi v rukách, až jsem držel bronzový řecký meč, skoro metr dlouhý, s rukojetí pokrytou kůží. Čepel se malinko rozzářila a vysílala zlaté světlo na řady skříněk.

Rozběhl jsem se po chodbě, ale když jsem se dostal na druhou stranu, nikdo tam nebyl. Otevřel jsem dveře a zjistil, že jsem zase v hlavní vstupní hale. Dostal jsem se okruhem zpátky. Doktora Thorna jsem nikde neviděl, ale na opačné straně síně stáli sourozenci di Angelovi. Byli ztuhlí hrůzou a hleděli přímo na mě.

Pomalou jsem se k nim blížil a přitom spustil meč. „Nic se neděje. Já vám neublížím.“

Neodpověděli. Měřili si mě k smrti vyděšenýma očima. Co se to s nimi stalo? Kde je doktor Thorn? Možná vycítil přítomnost mého meče a stáhl se do ústraní. Nestvůry nenáviděly zbraně z božského bronzu.

„Jmenuju se Percy,“ představil jsem se a snažil se mluvit klidně. „Dostanu vás odsud a odvedu někam do bezpečí.“

Bianca vykulila oči. Začala pěsti. Až moc pozdě mi došlo, co znamenal ten její výraz. Nebála se mě. Snažila se mě varovat.

Bleskurychle jsem se obrátil a něco udělalo SVIIIST! V rameni mi explodovala bolest. Nějaká síla mnou jako obří ruka trhla dozadu a praštila se mnou o zeď.

Máchl jsem mečem, ale nebylo co zasáhnout.

Halou se rozlehl mrazivý smích.

„Ano, Persee *Žeksne*,“ zašišlal doktor Thorn. Svým přízvukem mi zkomolil celé příjmení. „Já vím, kdo jsi.“

Snažil jsem se osvobodit si rameno. Kabát a košili jsem měl přišpendlené ke zdi jakýmsi kopím – černou střelou, byla asi stopu dlouhá a podobala se dýce. Odřela mi kůži na rameni, jak mi projela šaty, a rána mě bolela. Něco podobného už jsem jednou cítil. Jed.

Nutil jsem se udržet jasnou hlavu. *Nemůžu* omdlít.

Tmavá silueta se k nám teď blížila. Do tlumeného světla vstoupil doktor Thorn. Pořád vypadal jako člověk, ale tvář měl ďábelskou. Zářily v ní dokonale bílé zuby a hnědé a modré oko odrážely jas mého meče.

„Díky, že jsi vyšel z té tělocvičny,“ podotkl. „Já nesnáším středoškolské plesy.“

Snažil jsem se po něm znovu mávnout mečem, ale stál mimo dosah.

SVIIIST! Odněkud zpoza doktora Thorna vyletěla druhá střela. Vypadalo to, že se ani nepohnul. Jako by za ním stál někdo neviditelný a házel zezadu nože.

Bianca vedle mě vyjekla. Do kamenné zdi se zarazil další trn, asi tak centimetr od jejího obličejce.

„Všichni tři půjdete se mnou,“ nařídil doktor Thorn. „Tiše. Poslušně. Jestli vydáte jediný hlásek, jestli zavoláte o pomoc nebo se pokusíte bojovat, ukážu vám, jak přesně umím házet.“